

בתוך עצמו הוא גר

בגיל 45, כשהוא נחשב לאחד האדריכלים המובילים בארץ, פיצו קדם מתכנן "חוויות אדריכליות הוליסטיות שקטות ונטולות טרנדים". הצצה נדירה לביתו הפרטי, שבו מתערבבים תכנון מוקפד, נשמה ופריטים בעלי נוכחות / אודית לוחן בלקין / צילום: עמית גירון

שאינו שואלת את האדריכל פיצו קדם "איך נהיית פיצו קדם?" הוא נע בחוסר נוחות,

ומסביר שכל עוד אדם מוצא מקצוע ששומר על האמת שלו ושיש לו תשוקה אליו והוא מוכן להשקיע בו - זה מה שיקרה. "אני בעל משרד כבר חמש-עשרה שנה ושומר לאורך כל הדרך על ערכים של אמת, תשוקה, אהבה למקצוע ומקצועיות ללא פשרות, ויחד עם זה, אני לא מתבייש לומר שיש מחיר לאובססיות הזאת", אומר קדם. פיצו (Petit Chou), "כרוב קטן" בצרפתית, כפי שכונה על ידי האומנת הצרפתייה שנידלה אותו, הוא שמו כפי שמופיע היום בתעודת הזהות לצד השם יצחק. הוא נולד וגדל בתל אביב, אביו היה קבלן בניין, כך שבילדותו הסתובב באתרי בנייה, שם החל להימשך לתחום האדריכלות. יחד עם זה, תמיד התעניין באמנות, ובמיוחד בצילום, ובגיל חמש-עשרה קיבל מצלמה ראשונה והחל לפתח צילומים בחדר חושך. "האור, כאלמנט משותף לצילום ואדריכלות, העסיק אותי כבר אז", הוא מעיד על עצמו, "ובאמת בהמשך בחרתי בלימודי צילום בבצלאל, אותם הפסקתי אחרי שנה לטובת שנת חופש בניו יורק". העיר הגדולה, על מבניה המרתקים, הרשימה מאוד את קדם, שהחליט

סטנדרטי של המגרש, שמצוי במדרון של ארבעה מטרים, ידענו לנצל את הקיים ולייצר מבנה, שמצידו הגבוה הוא בעל קומה אופקית, שטוחה ונמוכה, ואילו צידו הנמוך מנוצל לשתי קומות המוצנעות בטופוגרפיה שלו".

הבית, בשטח 360 מ"ר, תוכנן ונבנה בתקופת זמן של כשנתיים וחצי. "נילי ואני עבדנו יחד על התכנון והעיצוב, כשבניגוד לתזות הרווחות, עברנו דווקא תהליך וחוויה כיפיים וקלים", מעיד קדם. "ברור היה לנו מאוד מהו הסגנון האדריכלי העל-זמני האהוב עלינו, ושברצוננו לממש קווים ארוכים, אופקיים ומאופקים, וכן לעשות שימוש בחומרים גולמיים, כמו בטון וברזל חשופים, לבני סיליקט וחלונות עץ טבעי".

יחסית. "יותר מכל, היה חשוב לנו להתמזג עם הסביבה, שמשמרת ערכים של אדריכלות מודרניסטית, ולא לבלוט בה", אומר קדם. "למרות אופיו הבלתי

בשנות החמישים. המגרש, בשטח 720 מ"ר, מזכיר מעט אווירת קיבוץ, שכן הוא גובל בחורשת איקליפטוס ונמצא ברחוב בו קנה המידה של הבתים צנוע

פוטנציאליים, אני יכול לקבל רק פרויקט אחד. מסגרת המשרד וכוח העבודה איתם בחרתי לעבוד לא מאפשרים לנו לקחת יותר. האישיות האובססיבית שלי היא זו שהכתיבה את גודל המשרד, שמאפשר לי להיות אדריכל פעיל ולא להתעסק בנייה".

כבוד לסביבה

קדם ונת זוגו נילי - קיבוצניקית במקור, העוסקת בחינוך מיוחד - חיפשו מגרש זמן רב עד שמצאו את מבוקשם בשכונת נווה מגן ברמת השרון, שנבנתה

אבל יחד עם זה, בכל פעם ופעם אני מנסה לצאת מאזור הנוחות, לייצר שוני ולאתגר את עצמי באמצעות טכנולוגיות ומנעד חומרים".

קדם תולה את הצלחת המשרד בעיקר באנשים שסביבו. "אותם אנשי צוות שקיבלתי לעבודה לפני חמש-עשרה שנה הם אלו שמלווים ומשיכו ללוות אותי כמשפחה, והם מבחינתי הכוח והחיות של המשרד", הוא אומר. "אני מאמין בסיעור מוחות ובעשייה שמבוססת על שיתוף מלא. היום הגענו למצב שמתוך כל עשרה פונים

קדם יותר מכל הוא המודרניזם - זרם שהגיע לשיאו בין שתי מלחמות עולם ודוגל בקווים נקיים, פשטות ושילוב של טכנולוגיה. "אני מאמין שבפרקטיקה של האדריכלות יש אחריות גדולה מאוד, שכן בניגוד לאמנויות אחרות, היא נשארת נטועה במקומה לנצח", מסביר קדם, "לכן מבחינתי, היא צריכה להיות מינימליסטית, נעדרת קישוט, נטולת שרירים, מתחשבת ומתקשרת עם הסובב אותה ועם המשתמש. באופן אישי, נראה שעם השנים נוצר קו אדריכלי המזוהה איתי ומאחד את הפרויקטים שלי,

לשמש כשוליה אצל אדריכלים, מהמובילים בעולם, החלטי לחזור לארץ ולפתוח משרד משלו. "הרגשתי שיש בי בערה לעבוד ולייצר, ושלא אצליח לממש את זה במשרדים של אחרים. הייתה לי ראייה רומנטית ונאיבית, והעובדה היא שזה הצליח למרות הבחירה שלי להיות עצמאי, ולא בגללה. בדיעבד, אני חושב שזו טעות, והיום אני יודע שכדי לצבור בסיס מקצועי, ידע מישהו אחר".

הסגנון האדריכלי ממנו מושפע

לחשב מסלול מחדש, לממש את האהבתו האחרת לאמנויות ולאסתטיקה ולפצוח בלימודי אדריכלות ב-AA בלונדון. "שם, בבית הספר שמתייחס אל הפן הפילוסופי והקונספטואלי באדריכלות, נזרע, למעשה, הזרע ועוצבה האישיות שלי כאדריכל", אומר קדם. "שם גם בחנה אותי האדריכלית הנודעת, זאהה חדיד, והיא זו שחתומה לי על תעודת הדיפלומה".

כלי פוזות

בתום הלימודים, למרות שהזמן

כמעט בלתי אמצעי עם החוץ לכל אורך הסלון והמטבח. כל אלו יוצרים יחד מראה אוורירי, נינוח, קליל ובעל קנה מידה אנושי ומשפחתי.

הקומה הציבורית מתוכננת כך שהיא פתוחה לחלוטין ופונה אל הגינה האחורית. קומה זו כוללת מבואת כניסה, סלון ומטבח, שבו ניצב שולחן האוכל הגדול. "השולחן הזה הוא אחד ממקומות המפגש העיקריים שלנו כמשפחה", מעיד קדם, ואכן הדבר ניכר כשניתן לראות במגירתיו כלי כתיבה המשמשים את הילדים לשיעורי בית, ולצד עיתון הבוקר - את הבובות הצבעוניות הקטנטנות שהם אוספים.

גם פינת העבודה או "התחביב", כפי שקדם מכנה אותה, המשמשת אומנם כחלק מיחידת ההורים באותה קומה, מהווה נקודת מפגש מרכזית נוספת הפתוחה אל הסלון ומשמשת הן את הזוג קדם והן את ילדיהם. "חדר ההורים משמר את עקרון ההקשרים

בין החללים בבית, ותוכנן כך שהוא פתוח לסלון כשרק דלת הזזה העשויה זכוכית מפרידה ביניהם", מסביר קדם. "הקיר, אליו צמוד שולחן העבודה שנבנה מברזל גולמי, עשוי פח צבוע לבן, כך שהוא משמש גם כמגנט, ואילו הספרייה מאחור מכילה חומר מקצועי, ספרים, פריטי אמנות ואוספים".

הריהוט בבית משלב בין נגרות מוקפדת לבין פריטים מודרניים ופריטי אסתטיות. כולם, כמובן, נבחרו בקפידה כדי להשלים את המראה והאווירה באמצעות צבע, צורה ומרקמים מעניינים.

בין הרהיטים, הרבה כאלה של מותגי ריהוט אירופאים מובילים וכאלה שעוצבו על ידי מעצבי על, כמו פיירו ליסוני ופטרשיה אורקוולה, ופריטים קלאסיים של בני הזוג אימס. לעומתם, אהובה ובלטת במיוחד שידה עתיקה שקיבלו בני הזוג וניצבת ממש במרכז הסלון.

עבודות של אמנים ותיקים וצעירים

תלויות בחלל הציבורי, כמו גם בכל הבית, ובהן כאלה של ציבי גבע, ידיד רובין, נורית גור לביא, אמיר שפט, ארם גרשוני ויפעת בצלאל. "נילי היא זו שאמונה על בחירת האמנות והחפצים, והיא זו שמכניסה את החיות והנשמה לבית", אומר קדם, "בעוד אני נמשך למינימליזם, נילי עוטפת אותנו בחפצים הקשורים לזיכרונות ילדות, וכך נראה גם מוטיב חוזר של יצירות המתכתבות, כך או אחרת, עם הטבע".

ממלכת הילדים

מדרגות מתכת חשופה, התחומות בין שני קירות עשויים לבנים חשופות, מחלקות את שתי הקומות לשני מלבנים ומובילות אל קומת המרתף. באזור זה, אור טבעי חודר דרך צוהר בתקרה, המצוי לכל אורכן, וכן דרך חלונות עגולים בגדלים שונים שנפתחו כלפי הקיר החוצץ עם הסלון ויוצרים קשר ויזואלי וקולי בין החללים. "יותר מכל משמשת קומת המרתף כעולם של משפחה וילדים", אומר קדם, "בחדר המשפחה רחב הידיים הצבנו ספות רביצה נמוכות וטלוויזיה גדולה, ושם מצויים, כמובן, הרבה מהמשחקים והצעצועים של הילדים, כמו גם ספרים ויצירות אמנות".

חדרי הילדים צמודים זה לזה, ומשלימים מלבן, כשבקצהו הפונה אל

חזית הבית נתלה שולחן החוצה את כל החדרים במפלס הזהה לזה של הרחוב. כך נהנים הילדים מאור טבעי, אותו הם יכולים לווסת באמצעות תריסי עץ מתכוננים. את החדרים, שלכל אחד מהם כניסה נפרדת אך הפתוחים זה לזה בחלקם הפנימי, ניתן לבודד באמצעות דלתות הזזה חבויות, שתפקידן לייצר לכל ילד את הפרטיות הנדרשת במידת הצורך.

ואכן, כדי לשמר אווירה צעירה, פעילה ושמחה, יותר מכל היה ברור לבני הזוג קדם שברצונם לייצר בית שאינו מוזיאון, ושמושם בו הדגש על מוצר איכותי ותרבותי המקיים מפגשים משפחתיים. "רצינו בית שישא ערכים אדריכליים, אבל שיהיה גם חי ונושם, שיקרו בו דברים ושהילדים יוכלו לשחק בו בחופשיות", מסביר קדם. ואפרופו ילדים, קדם מעיד שבעוד הבנות, עלמה (14) וגוני (11), ילכו כנראה בדרכי אימן וירצו לעבוד עם אנשים, הרי שמיכאל הקטן מפתח ללא ספק נפש של אדריכל, וראייה לכך היא איכויות הבנייה שלו בלוג.

סטיילינג: אתי בוסקילה.
צוות תכנון: פיצו קדם, נועה גרומן ותמר ברגר

uditlorraine@gmail.com